Новорічне привітання

старого фермера
до його старої кобили Меггі
(разом з новорічним подарунком —
звичайною міркою вівса)

Привіт! З новим, старенька, роком!
Прийми цю торбу із оброком!
Хоч немічна, з підсліпим оком,
Але ж і ти
Колись легким і гордим кроком
Уміла йти.

Тепер ти ходиш спроквола:
Вся біла, а колись була
У яблуках, немов із скла,
Гаряча, люта —
Та й хлопець той, що ти несла,
Був не плохута.

Була ти славна кобилиця —
Міцна, струнка — не надивиться!
І як тобою не хвалиться,
Як не згадать,
Що ти рови могла, як птиця,
Перелітать!

Літ тридцять буде, як привів
Тебе від батька я в цей хлів;
Дістав я й кілька срібняків —
Хоч не багато,
Але їх чесно заробив
Небіжчик-тато.

Коли я їхав сватать Дженні,
Ти дріботіла біля нені.
Хоч, може, й бачила в ячмені
Сліди малі,
Та всі ті витівки шалені
Були не злі.

А як ти грала на ходу,
Додому нісши молоду!
Яка невинність на виду
У Дженні сяла!
Не знав я пари, що в ряду
Із вами б стала.

Хоч ти крива, без ладу й складу,
Хоч я на тебе вже чи й сяду,
Але тоді, лиш дай понаду,
На повний хід
Ти йшла, лишаючи позаду
Усіх сусід.

За молодих веселих літ,
Як западав тобі живіт
У постоялому, з воріт
Ти так летіла,
Що нам юрба кричала вслід
Оторопіла.

Як од'їсишся ти, бувало,
А я ще й вип'ю мало-мало,
Тоді на гонках так зухвало
Ти мчала, аж
Все серед пилу пропадало —
І приз був наш.

Мисливські шустрі скакунці
З тобою збігли б на луці;
А в довшім гоні — навіть ці
Просили впину,
Хоч мав для тебе я в руці
Лише лозину.

У плузі ранньою весною
Ти йшла звичайно під рукою.
Як любо нам було з тобою!
В погожий час
Свою загінку я й подвою,
Було, не раз.

Ти не збивалася з ходи,
Лиш хвіст мелькав сюди-туди,
Без ліку купини й груди,
Де корінь сплівся,
Улігши в шлею, вергла ти —
Аж діл трусився.

У зиму довгу і сувору,
Як плуг барився серед двору,
Тобі в корець я сипав гору
Вівса щедріш,
Бо добре знав, що в літню пору
Ти не заспиш.

Ти не спинялась у візку
І кручу брала будь-яку,-
Та не притьмом, не нашвидку,
Щоб стати згодом:
Везла поклажу та й важку
Помірним ходом.

Четвірку цю, що запрягаю
У плуга, я від тебе маю;
Та ще продав я цілу зграю
Дітей твоїх.
Тринадцять фунтів, пам'ятаю,
Я взяв за них.

Тяжка нам випала судьба:
Щоденна праця й боротьба.
Бувало, ледве вже слаба
Посеред змроку
Надія жевріла... Та ба —
Живем, нівроку!

Не думай тільки, що старою
Захлянеш ти на купі гною!
О ні! За тебе я застою —
І до кінця
Я насипатиму з горою
Тобі корця.

Ми все ділили пополам.
Удвох прийшлося й старіть нам!
Ну що ж, припну тебе я сам
До скирти жита,
Щоб ти спокійно склала там
Старі копита.